

— Кой знае! Тѣй както я бѣхме подхванали, едва ли другъ пѣтъ ще можемъ я нагласи! — въздѣхна Ружинъ.

Тръгнахме изъ селската улица тримата: азъ, Близнака и Ружинъ. На вратника Ружинъ се спрѣ, обърна глава къмъ морето и се вслуша.

— Слушайте го, пѣшка като биволъ въ рало.

— Кой пѣшка? — попита Близнака.

— Морето. . .

Върху ни налетѣ съ тѣпи шипове влажниятъ морски въздухъ и разнесе пѣшкането на огромния биволъ, простналъ снага чакъ до приказнитѣ сѣнки на Странджа.

